

Sprog i Norden

Titel: Om å lage norske avløserord. Rapport fra et dypdykk i Ordsma

Forfatter: Anne-Line Graedler

Kilde: Sprog i Norden, 2009, s. 141-151

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>

© Forfatterne og Netværket for sprognævnene i Norden

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Om å lage norske avløserord. Rapport fra et dypdykk i Ordsmia

Anne-Line Graedler

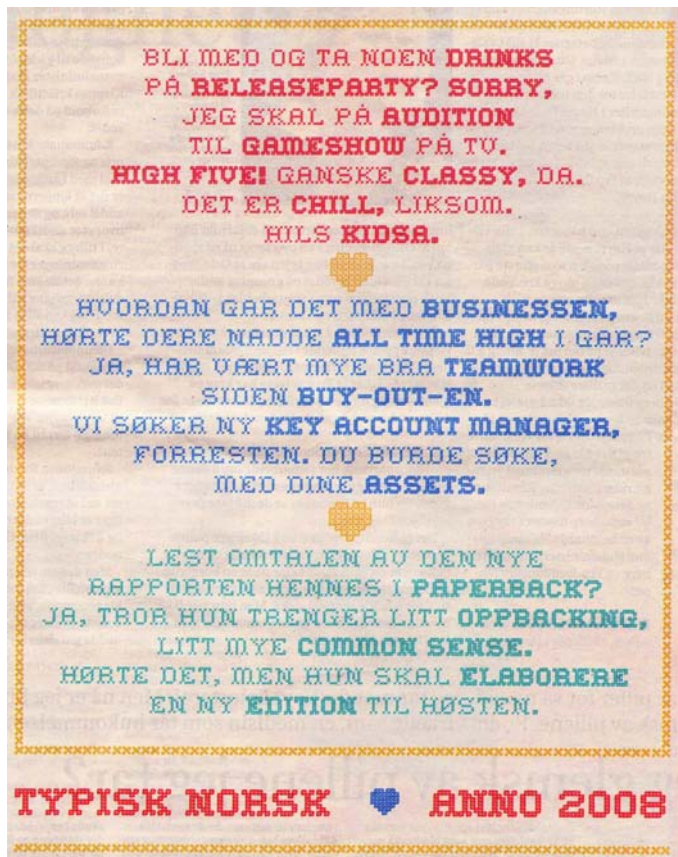
Artikkelen er en presentasjon av en masteroppgave (Torp 2007) som tar for seg det norske Språkrådets nettbaserte diskusjonsforum for avløserord, Ordsmia. Torp (2007) har analysert samtlige diskusjonsinnlegg i perioden 2000–2007 for å finne ut hva slags prinsipper deltakerne i forumet legger til grunn i sine diskusjoner. Hun finner at det legges stor vekt på relasjonen mellom importordenes og avløserordenes denotative betydning, og formligheten mellom importord og avløserord, mens avløserordenes praktiske funksjonalitet i norsk ofte får for lite oppmerksomhet. Dette forholdet kan også være noe av svaret på det andre hovedspørsmålet hun stiller i oppgaven, nemlig hvorfor svært få av forslagene til avløserord som kommer ut av diskusjonene i Ordsmia ser ut til å få noe liv utenom dette forumet. Artikkelen er en replikk til Pia Jarvads foredrag på det nordiske språkmøtet i Helsingør.

Stortingsmelding nr. 35, *Mål og mening* (juni 2008) slår fast at det overordnede målet for norsk språkpolitikk er å sikre det norske språkets posisjon som fullverdig og samfunnsbærende språk i Norge. Det sies mye om den språklige innflytelsen – ”presset” – fra engelsk, og behovet for norsk terminologiutvikling trekkes fram gjentatte ganger. Lånord eller importord, derimot, har fått en beskjeden plass i meldingen. Riktignok klages det litt over ”overdriven bruk av engelske lånord” og ”[engelske] frasar som trenger seg inn” (s. 94), men hovedinntrykket er at bekymringen over enkeltord er et tilbaketrukket stadium som hørte til i de første tiårene etter krigen. Det meste av fokuset i meldingen rettes mot den såkalte domenetapsproblematikken. Faktisk forekommer termen *avløserord* bare én gang i hele det 262 sider lange statlige dokumentet, og da ikke i sammenheng med importord fra engelsk.

Ikke desto mindre er det ofte importordene menigmann forholder seg til når det er snakk om engelsk påvirkning på språket. Aftenpostens kultursider illustrerer sin omtale av den nevnte stortingsmeldingen med eksemplene nedenfor, led-

saget av overskriften "Typisk norsk anno 2008", og følgende salve på kommentarplass:

De eksempler på yngre landsmenns anglonorsk som er gjengitt på kulturseksjonens førsteside i denne avis tilhører dagens språklige virkelighet. Lekkert og kult? I mine ører er det som å høre barn som ikke har lært å snakke rent. (Aftenposten kultur 28.06.08, s. 7)

Og kanskje mer relevant, om lag to tredjedeler av de nordmennene som deltok i den store nordiske importordundersøkelsen Moderne importord i Norden (MIN-prosjektet) svarte at de er helt eller nokså enige i at vi har alt for mange engelske ord i språket, og godt over halvparten mener det bør lages flere norske ord til avløsning for importordene (Vikør 2006: 82f).

Det investeres da også en del tid og krefter på å skape, introdusere og oppmuntre til bruk av avløserord nettopp gjennom statlige organ, slik som Språkrådet. Som ledd i dette arbeidet lanserte for eksempel rådet i mars 2000 det nettbaserte diskusjonsforumet Ordsmia, hvor bidragsytere inviteres til å foreslå, kommentere og diskutere avløserord.

”Forging in the smithy”

En av delundersøkelsene i MIN-prosjektet har bestått i å undersøke den relative forekomsten og frekvensen av importord i forhold til avløserord og hjemlige ord i norske tekster (Omdal 2007), altså *resultatene* av leksikalsk fornorskning. Forfatteren av en nokså fersk masteroppgave, Anne-Marie Torp, har valgt en annen vinkling, nemlig å se på selve *prosessen* som ligger bak det å skape avløserord. Dette perspektivet bør være av interesse som supplement til resultatene i MIN-prosjektet, og jeg vil i det som følger trekke fram noen av resultatene fra Torps kritiske analyse av Ordsmia, med tittelen ”Forging in the Smithy. Principles for creating substitute words” (Torp 2007).

Torp (2007) leste og analyserte alle de ca. 6100 innleggene i Ordsmia fra starten i 2000 og fram til begynnelsen av 2007. Gjennom perioden var det ca. 300 påmeldte deltakere, med varierende grad av aktivitet, heretter omtalt som *ordsmeder*. Som forventet kommer de fleste ordene som tas opp i Ordsmia opprinnelig fra engelsk. Det er en merkbar skjevhet når det gjelder hvilke fagområder som dominerer i diskusjonene; mer enn en tredjedel av ordene tilhører IT-området, noe som kan skyldes at mange av de mest aktive ordsmedene har datafaglig bakgrunn.

Målet med undersøkelsen var å finne ut, for det første, i hvilken grad debatten i Ordsmia avspeiler anerkjente prinsipper for gode avløserord, og dernest, om mulig, å finne ut hvorfor ordene som foreslås i Ordsmia ofte ikke er seriøse konkurrenter til engelske importord. På dette punktet samsvarer Torps (2007) mål med ett av målene for undersøkelsen av avløserord i MIN-prosjektet, slik de er beskrevet i prosjektskissen: man vil

så etter om dei avløysarorda som vinn fram, har visse språklege eigenskapar til skilnad frå foreslåtte avløysarord som ikkje blir tekne i bruk (= ’mislykka avløysarord’), eller om det er andre ikkje-språklege faktorar som verkar inn på kor vellykka avløysarorda er. (Sandøy 2000b).

Begge prosjekter ønsker med andre ord å finne fram til *suksesskriterier* for avløserord.

Det gode avløserordet

Flere har kommet med anbefalinger om hvordan norske avløserord bør se ut, f.eks. Sandøy (2000a) og Johansson & Graedler (2002). Disse anbefalingene går dels på språklige aspekter ved ordene, slik som importordets og avløserordets betydning, og forholdet mellom disse, samt avløserordets potensielle nettverk av relaterte ord i språket, og ikke minst importordets og avløserordets formelle egenskaper. Andre aspekter har med ordenes konnotasjonsside å gjøre, og enkelte peker på tidsaspektet, det vil si avstanden i tid mellom import og avløsning. Stig Johansson i særdeleshet har sterkt understreket betydningen av å se på faktisk språkbruk, både når det gjelder alle de ulike sammenhenger importordet opptrer i, og for å finne ord som allerede benyttes som avløsere, f.eks. i pressen (Johansson 2003). Mer praktiske sider omfatter det å bygge allianser i de fagmiljøene hvor avløserordet skal benyttes, samt å være seg bevisst hvilke strategier man kan bruke ved lanseringen og spredningen av avløserord – ”salgsaspektet”. Endelig mener mange at det fins typer av importord hvor det kan være helt unødvendig eller rett og slett lite hensiktsmessig med avløserord.

Torp (2007) tar utgangspunkt i noe hun kaller seks prinsipper for å lage gode avløserord, basert på en liste i Johansson & Graedler (2002):

- denotativ betydning
- konnotasjoner
- form
- identitet
- nettverk
- fleksibilitet

Hennes metode går ut på å undersøke om, og i så fall på hvilken måte, disse prinsippene kommer til uttrykk i diskusjonene i Ordsamia.

Noen generelle tendenser

Mye av arbeidet som gjøres i Ordsamia preges av stort engasjement, kreativitet og vilje til å finne gode løsninger. At det eksisterer et behov for gode avløserord er undersforstått hos de fleste av ordsmedene, men spørsmålet om *når* avløserord er nødvendige blir ofte heftig debattert. De fleste er enige om at avløserord trengs for ord som er formelt avvikende med hensyn til uttale og staveregler, og som derfor ikke passer godt inn i norske morfosyntaktiske mønstre, slik som f.eks. *doughnut*. Men noen av ordsmedene mener samtidig at det er lite hensiktsmessig å arbeide for avløserord i tilfeller hvor et ord har eksistert lenge i språket, og dermed ikke føles fremmed lengre; et eksempel på et slikt ord er *design*.

Det er forskjell på hvor enkelt det er å tilpasse ord til norske bøyningmønstre. For internasjonale ord basert på greske og latinske ordelementer har vi som regel etablerte tilpasningsmønstre som overføres regelmessig ved denne typen ord, uavhengig av importspråk. Et eksempel er ordet *subliminal*, som glir lett inn i mønsteret til ord som *horisontal*, *radikal*, *banal* osv. Også i slike tilfeller mener mange ordsmeder at vi ikke trenger avløserord. Flere er av den oppfatning at importord som passer godt inn i språket formelt sett, og som derfor er "enkle å bruke", heller bør tilpasses (norvagiseres) enn byttes ut. Det gjelder f.eks. *surfe*, *sampling*, *hub*. På den andre siden blir ord med tilpasset stavemåte ofte karakterisert som "rare" av ordsmedene, og enkelte har motforestillinger mot at en på denne måten "snikinnfører" engelske ord, siden det da kan bli vanskeligere å skille det "ekte norske" fra det "utenlandske". Enkelte av ordsmedene later til å være rendyrkede purister som mener alle importord bør få norske avløsere, og at det i denne sammenhengen er uninteressant å se på for eksempel grad av etablering i språket, eller hvordan ordene brukes.

Sammensetninger er den vanligste måten å lage avløserord på, enten det er i form av en mer eller mindre direkte oversettelse av importordet, slik som *arbeidsflyt* (*work flow*), *snøbrett* (*snowboard*), *hjemmeside* (*home page*), *leppeglans* (*lip-gloss*), eller i form av nydannelser, f.eks. *søppelpost* (for *spam*) og *fruktsbake* (for *smoothies*). Andre ordlagingsmekanismer benyttes av og til, for eksempel når man lanserer *e-pest* som avløser for *spam*, eller *trollbinder*, en tilbakedanning fra verbet *å trollbinde* (for *pageturner*).

Sammensetningen som avløsertype kan illustrere en av de hyppigste kilder til uenighet i Ordsamia, nemlig konflikten mellom kravet til presisjon i ordenes betydning på den ene siden, og kravet til ordlengde og fleksibilitet på den andre: Et ord som av én ordsmed oppfattes som godt fordi det er kort, vil av en annen før eller siden bli avvist som ikke presist nok.

Hva legger ordsmedene mest vekt på?

1. **Denotativ betydning** er det aspektet ved importord og avløserord som ordsmedene er klart mest opptatt av. Diskusjonen omkring betydningen av selve importordene tar ofte mye tid, noen ganger atskillig mer enn det å finne et passende avløserord. I debatten omkring *wearable computer* kom ordsmedene aldri til enighet om hva ordet "egentlig" betyr, og i diskusjonen om f.eks. *slow food* var det uenighet om hvilket betydningsaspekt som var mest framtrødende, tiden det tar å tilberede maten, eller tiden det tar å spise den, og dessuten om ordet også sier noe om graden av kulinarisk nytelse.

I forbindelse med avløserordet er det også høyst relevant å diskutere om betydningen faktisk dekker det samme som importordet. Avløserne *angi størrelse* og *gjøre større/mindre* ble foreslått for verbet *zoome*, men disse uttrykkene dekker ikke helt, siden det å zoome ikke alltid har å gjøre med størrelse – altså ville man likevel ha behov for *zoome* i tillegg til avløserordene. Avløserordet *snikavleser* for *skimmer* tar ikke hensyn til at dette ordet ofte, men ikke nødvendigvis, betegner en kriminell aktivitet. Her ble det enighet om to ulike avløserer, *snikavleser* og *kortavleser*.

2. **Form.** I Ordsmaia oppfattes betydningsprinsippet som viktigere enn formprinsippet. Men der hvor det fins flere forslag som dekker betydningen på en tilfredsstillende måte, kommer ofte formen på ordet inn som et argument for eller imot.

Ofte er debatten knyttet til ordlengde – sammensetninger kan bli svært lange, og særlig i de tilfeller hvor et ord består av fire stavelser eller mer diskuteres de friskt. Følgende forslag ble raskt forkastet av flere av ordsmedene primært pga. lengden: *nettsidedesign* (*web design*), *luftsprøytetenn* (*airbrush*), *tjenestenektangrep* (*denial of service*), *vevadministrator* (*webmaster*), *strekkodeleser* (*håndscanner*), *forbåndsinnstilling* (*default*), *innpluggingsmodul* (*plug-in*).

Selv om lange og tunge avløserord kan være problematiske, for eksempel når de skal brukes som ledd i nye sammensetninger, er prinsippet "jo kortere, desto bedre" heller ikke uproblematisk, og det er selvsagt vanskelig å sette noen grense for hvor langt et ord kan være. Ofte blir avløserordet sammenliknet med importordet – hvis importordet er langt, er det greit at avløserordet er langt, mens hvis importordet er kort, virker det som om mange synes at da må det norske ordet også være kort. Antakelig derfor argumenterte noen med at *søppelpost* var for langt for *spam*, mens ingen reagerte på *minnepinne* for *memory stick*.

Ordlengde samspiller med kontekst. Ordene *punktum* og *krøllalfa* ble av noen ordsmeder oppfattet som for lange sammenliknet med *dot* og *at* når de forekommer i e-post- og nettadresser. Et kortere ord, *punkt*, ble lansert som avløser for

dot, men ble ansett for vanskeligere å uttale, og de fleste syntes å foretrekke den norvagserte formen *dott*.

3. Konnotativ betydning. De fleste forslagene i Ordsmia er nokså stilnøytrale, antakelig fordi det som nevnt fokuseres så sterkt på denotativ betydning. Flere har pekt på at det i norsk er tradisjon for nøytrale og ”motiverte” ord, særlig innen fagterminologi, mens for eksempel engelsk ofte benytter metaforiske uttrykk som tekniske termer. Dette gjør at mange direkte oversatte sammensetninger lett får et komisk preg, f.eks. *deigmutter* (for *doughnut*) eller *tangentfjøl* (for *keyboard*). Den samme tradisjonen gjør det antakelig vanskeligere å lansere ord og uttrykk hvor det benyttes f.eks. ordspill, lek med assosiasjoner, eller regionalt pregede uttrykk. Selv for de som bruker dialekten kan det virke komisk eller for lokalt å bruke ord som *karravolinj/karvolin* for *wannabe*, eller *tekstreidar* for *text editor*.

Men ordenes klangbunn diskuteres av og til, og for eksempel innenfor området mat utgjør argumenter forbundet med konnotativ betydning en viktig del av diskusjonen. Avløserforslag som *fruktsløsh* og *sørpe* (for *smoothie*) ble forkastet som lite appetittelige, mens andre forslag, *fruktlesk* og *drikkesorbet* hørtes mer delikat ut i ordsmedenes ører. Forslaget *sladrer* (for *whistleblower*) fikk kritikk fordi det er langt mer negativt enn importordet, noe en unngår ved andre forslag som *plystrer* og *varsler*. Andre utfordringer oppstår når importordet for eksempel har ironisk effekt.

Ordsmedene kan også være uenige om hvilke konnotasjoner et ord har. Det kan være én ting å avgjøre om et ord er positivt eller negativt, men vanskeligere å avgjøre om for eksempel avløserordet *flammetale* (for *peptalk*) gir sterkest assosiasjoner til svovelpredikanter eller til oppildnende tale, og om forslaget *lodden logikk* (for *fuzzy logic*) høres for ”koselig” ut.

Hva legger ordsmedene mindre vekt på?

1. I følge Torp (2007) har ordsmedene lett for å glemme det **nettverket** av relaterte ord i språket som ordet skal, bør eller kan gå inn i. Av og til går det fram av diskusjonen at de er seg bevisst dette, for eksempel at *proaktiv* passer godt sammen med *inaktiv* og *reaktiv*, *babybølge* korresponderer med *eldrebølge*, osv., men i det store og hele er nettverksprinsippet ikke tillagt så mye vekt. I en diskusjon om *armchair athlete*, for eksempel, prøvde flere seg med direkte oversettelser med *lenestols-*, selv om språket fra før har ord som *sofavelger*, *sofaradikaler*, osv.

Nettverk har også å gjøre med de ulike sammenhenger et ord inngår i, og om det for eksempel skal kunne brukes i ulike ordklasser. Mange importord brukes riktignok bare som substantiv på norsk, men man glemmer ofte at en del ord har ulikt grammatisk bruksområde: Avløserord som *direkteavspilling* (for *streaming*) og *talsmannsarbeid* (for *advocacy*) kan fungere greit, men hva om man trenger avløserord for de tilsvarende verbene, *streame* og *advokere*? Denne diskusjonen kom opp i forbindelse med *e-mail*. Det ble framholdt at *meil* fungerer bedre både som verb og substantiv enn *e-post*, mens andre pekte på parallellen med *brev*, som jo har klart seg godt til tross for at det mangler et korresponderende verb. Hvis vi fokuserer på bruksområdet til importordet *mail* på norsk, ser vi imidlertid at det ofte brukes som verb, jf. uttrykk som *kan du maile meg*.

2. Fleksibilitet. Bare sjelden forsøker ordsmedene å finne eksempler på importordet brukt i ulike norske kontekster, for å teste om avløserordet vil fungere tilfredsstillende i de samme kontekstene. *Spinoff* er et importord med mange forslag til avløserer: *sidevirkning*, *avdrypp*, *biprodukt*, *kjølvann*, *aufresning*, *ausprett*, *avlegger*, *knoppskyting*, *knoppskudd* og *avspinn*. Men hvor mange av disse er brukbare i faktisk språkbruk, og i mer enn én spesiell sammenheng? Hvilket av forslagene for *barista* (*kaffekokk*, *kaffekunstner*, *kaffekoker*, *kaffionom*) vil fungere i sammensetninger som *barista-ferdigheter*, *baristalandslaget*, *baristalærer*, *barista-NM*, *NM i baristakunst*? For å finne ut av dette må man gå til tekster og sammenhenger hvor importordet brukes, f.eks. avisartikler.

Problemer

Aktiviteten i Ordsamia har avtatt merkbart fra 2004 til 2007. I følge Torp (2007) kan det virke som mange av ordsmedene blir frustrert over at ordene de foreslår blir svært lite brukt – de havner av og til på Språkrådets liste, men kommer sjelden lengre enn det. Hvorfor?

En grunn kan være at en del av ordene på lista bryter klart med prinsippene for gode avløserord. Ordsmedene er for opptatt av et ords bokstavelige betydning på engelsk, selv om det er opplagt at ordbruken er metaforisk. Dette fører gjerne til at forslagene til avløserord gjentar ledd for ledd den engelske originalen, og blir en ukritisk imitasjon. Selv om *hjernestorm* bevarer betydningselementet 'voldsom vind', er ikke det i seg selv noe godt argument mot forslag som *idédugnad* og *idémyldring*.

Mye av debatten i Ordsamia dreier seg som nevnt om å klargjøre betydningen til importord og avløserord. Dette er selvsagt viktig, men debatteres så ofte og så intenst at andre prinsipper kan bli glemt eller tilsidedatt, eller til og med syndet

mot. Overdreven fokus på transparens og troen på at avløserord må være så like importordet som mulig, kan virke som en demper på ordsmedenes kreativitet. Det faktum at 1/3 av ordene som diskuteres er fra IT-området påvirker også debatten generelt, og gjør at det ofte blir lagt uforholdsmessig stor vekt på denotativ betydning.

Ordsmedene er svært opptatt av presisjon, og kommer ofte med forslag som innebærer mer eller mindre fullstendige definisjoner – et humoristisk eksempel er *uaktsomt-kjøretøydrap-på-dyr*, som en noe oppgitt ordsmed foreslo som avløserord for *roadkill*, etter en lengre diskusjon om hva som var det mest presise uttrykket. Presisjon er relevant i forbindelse med fagterminologi, men i allmennspråket, og i gråsonen mellom fagterminologi og allmennord, kan andre faktorer være vel så viktige som at ord er presise og utvetydige. Eksemplene *nettverksveksler* for *switch*, og *overgangstjener* for *gateway*, er lange og omstendelige, og selv om de føles riktige for spesialister, er det et annet spørsmål om de har like stor appell hos vanlige språkbrukere. Ifølge Torp (2007) ser det ut som fokus på presisjon og definisjon snarere hindrer enn letter lagging av nye importord i Ordsmia.

Torp (2007) mener også det er et problem at mange ordsmeder ikke leter etter ord som allerede er i bruk når de skal lage nye avløserord. Unødig mye tid og diskusjon går dessuten med til å debattere ord som allerede har etablerte avløserord, fordi enkelte ordsmeder av ulike årsaker ikke liker dem. Å foreslå et ord som *manøverstokk* for *fjernkontroll* (*remote control*) virker verken hensiktsmessig eller seriøst. Hensikten med Ordsmia er ikke å finne på nye synonymer i norsk, men å finne gode avløserord for importordene.

Et litt annet problem bunner i ordsmedenes forståelse for hvilket oppdrag de utfører. Som nevnt er enkelte ordsmeder radikale purister, og ønsker i utgangspunktet avløserord for alle fremmede elementer i norsk. En del av ordsmedene har problemer med å skille mellom avløserord og oversettelsesekvivalenter, og kommer med engelske ord og uttrykk som ikke er i bruk i noen utstrekning i norsk. Ordsmedene kan også bli så opptatt av egen kreativitet at de glemmer å ta hensyn til at ordet skal ha en sjanse til å lykkes ute i samfunnet, blant "folket".

Endelig er det uklart hvordan det arbeides med å spre kunnskap om disse avløserordene, ut over å publisere dem på Språkrådets nettsider.

Hva skal til for at ordsmedene – og avløserordene – skal lykkes?

Ordsmia preges av engasjerte ordsmeder, ofte opphetede diskusjoner, men også av frustrerte medlemmer som føler at deres arbeid ikke bærer frukter. Potensialet er stort, men mangel på kunnskap gjør at mye arbeid, tid og energi er forgjeves.

Ordsmedenes argumenter er ofte ikke i samsvar med de prinsippene andre har funnet fram til for at avløserord skal kunne lykkes og slå igjennom.

I svært mange tilfeller er medisinen Torp (2007) (men også andre før henne) har foreskrevet, at man hever blikket for å se på hvordan importordet brukes, og hvilke betydningsaspekter det dekker i faktisk språkbruk. Avløserordet bør ikke tas ut av løse luften. Ordsmedene bør oppfordres til å se etter andre eksisterende norske ord som faktisk dekker betydningen, de bør se på ulike sammenhenger, og godta at man enkelte ganger ikke kan finne ett avløserord som dekker alle betydningsnyanser og bruksmåter. Torp (2007) mener ordsmedene må bevisstgjøres om prinsipper som ligger til grunn for gode avløserord. Inspirert av Stig Johanssons (2003) oppfordring, foreslår hun følgende "verktøykasse" for ordsmeder:

- bruk lista med ord på Språkrådets nettsider
- se til andre språk
- se til de andre nordiske landene
- bruk søkemotorer på internet
- bruk avistekstkorpus.

Referanser

Aftenposten 28.06.2008.

Johansson, Stig & Anne-Line Graedler, 2002: *Rocka, bipt og snacksy. Om engelsk i norsk språk og samfunn*. Kristiansand: Høyskoleforlaget.

Johansson, Stig, 2003: Engelsk eller ikke engelsk – is that the question? I: Helge Sandøy (red.), *Med 'bil' i Norden i 100 år. Ordlagning og tilpassing av utalandske ord*. Moderne importord i språka i Norden I, s. 123–137. Oslo: Novus.

Omdal, Helge, 2007: Både e-mail og epost? Om avløserord i norsk. I: Guðrún Kvaran (red.): *Udenlandske eller hjemlige ord? En undersøgelse af sprogene i Norden*. Moderne importord i språka i Norden VI, s. 49–75. Oslo: Novus forlag.

Sandøy, Helge, 2000a: *Lånte fjører eller bunad? Om importord i norsk*. Oslo: Cappelen forlag.

Sandøy, Helge, 2000b: Moderne importord i språka i Norden. Ei gransking av bruk, normer og språkholdningar. Prosjektskisse. (<http://moderne-importord.info/>)

Stortingsmelding nr. 35, *Mål og mening*, 2008.

Torp, Anne-Marie, 2007: *Forging in the Smithy. Principles for creating substitute words: A critical examination of Ordsmia*. Upublisert masteroppgave, Universitetet i Oslo. (http://www.duo.uio.no/publ/ILOS/2007/57776/masteroppgave_torp.pdf)

Vikør, Lars S., 2006: Noreg. I: Tore Kristiansen & Lars S. Vikør (red.): *Nordiske språkbaldningar. Ei meiningsmåling*. Moderne importord i språka i Norden IV, s. 61–84. Oslo: Novus forlag.

Summary

The article is a presentation of a Master's thesis (Torp 2007) about Ordsmia ("the word smithy"), the Norwegian Language Council's web-based discussion forum on replacement words. Torp (2007) analysed all posts to the forum during the period 2000-2007, in order to discover which kind of principles underlie the discussions. She found that much emphasis is placed on the relationship between the denotative meaning of the loanword and that of the replacement word, as well as on the formal similarity between loanwords and replacement words, while too little attention is given to their practical usefulness in Norwegian. These findings also contribute to answering the second main question of Torp's thesis, namely, why so few of the suggested replacement words in the Ordsmia discussions actually appear to have caught on outside the forum.